

Recés de Quaresma 2026

Sortir del nostre propi amor, voler i interès

Lluís Argila SJ

Imatge de Yves Bernardi a Pixabay

Primer diumenge

Convertir-nos: donar-nos la volta i posar-nos darrera de Déu

Per preparar-me

Em disposo a iniciar un temps especial d'oració, de trobada amb Aquell que m'ha creat per amor i que desitja passar temps amb mi. Comencem un temps especial en el qual l'Església ens convida a la nostra trobada amb Déu i amb els nostres germans a través del dejuni, l'almoïna i l'oració. Ens convida, així, a «*sortir del nostre propi amor, voler i interès*» per poder posar de nou a Aquell que ha de ser el centre, en el centre de la nostra vida: Déu.

És possible que t'assalti el pensament que aquesta serà una Quaresma més, com ho han estat les passades. No obstant això, et convido a que quan aquesta idea t'aparegui, recordis les paraules del profeta Isaïes quan, animant al seu poble a no caure en un pessimisme que no convida a veure el futur amb esperança, els hi deia que «*no recordeu més els fets passats, no penseu en les coses antigues. Faré una cosa nova, que ja comença a despuntar. No us n'adoneu? Obriré un camí en el desert, i rierols en l'estepa*» (Is 54, 18-19). I així, confiats, recordem les paraules de Déu que no deixa de repetir que «*jo faig que tot sigui nou*» (Ap 21,5). Et convido, doncs, a que visquis aquest temps de Quaresma com un temps nou on examinar, de la mà d'aquell que és l'Amor, quins aspectes de la teva vida de seguiment et convida a convertir-te (que vol dir girar el teu camí i tornar a seguir a aquell que t'ha cridat a estar amb ell).

Et convido a que busquis un lloc tranquil, i el facis el teu lloc. Un lloc on poder tenir aquest temps de trobada amb el Senyor. Potser t'ajuda col·locar una espelma, una creu i alguna imatge o icona que assenyalin que estàs en presència de Déu. A saber a on vas i a què (i davant de qui). A saber-te mirat per Ell.

Apaivaga el teu cor i fes silenci interior per poder escoltar la Paraula. No tinguis presses a començar... entra a poc a poc (com fas amb aquella persona amb la qual quedes per fer una conversa agradable i sense presses). No és temps perdut el temps que inverteixes a compassar el teu cor amb el seu. Potser pugui ajudar-te repetir a tall de mantra o jaculatòria alguna frase del tipus «*Parla, Senyor, que el teu servent escolta*» (1 Sam 3,10).

Composició de lloc segons l'escena següent

Aquest primer diumenge de Quaresma, la litúrgia ens convida a contemplar a Jesús al desert on es posat a prova (això vol dir temptat) pel diable. Si llegim l'evangeli, veurem com l'escena que tot just precedeix aquesta, és la del baptisme de Jesús de mans de Joan Baptista. Una escena que acaba amb una afirmació del Pare on afirma que «*aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut*» (Mt 3,17). Així doncs, hem de contemplar Jesús que, després d'aquest esdeveniment decideix (conduït per l'Esperit), anar al desert (lloc tradicional de trobada amb Déu) per poder pregar i preparar la seva predicació de que «*s'ha complert el temps i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova*» (Mc 1,15). Jesús es retira, com ara estem fent nosaltres a un lloc apartat per conèixer com ha de portar endavant l'obra de Déu. Quina actitud adoptar? Des de on situar-se? És el Fill de Déu... però què implica això? Et convido a que el contemplis ple de neguits i dubtes però confiat en el Pare. Contempla'l caminant tot sol pel desert, «*estant-se entre les feres*» (Mc 1,13). Jesús experimenta una solitud com la que a vegades experimentem nosaltres en el nostre seguiment de la voluntat de Déu en les nostres vides: com viure la nostra vida i la nostra vocació envoltats de feres (com són l'egoisme, el narcisisme o l'aparent irrellevància de Déu a la nostra societat)?

I és en aquest context de preguntar-se per com fer l'obra del Pare on Jesús es posat a prova. I és que el diable no tempta a Jesús sobre la seva missió (predicar el Regne de Déu), sinó sobre la manera de dur-la a terme. I és també com ens posa a prova a nosaltres. La temptació no és creure o apostatar. No! La temptació es juga en el terreny del *com* i no pas en el del *què*. I és que el relat de l'evangelista sintetitza en un sol moment una realitat que acompanyarà Jesús al llarg de tota la seva vida i missió (fins el moment de morir clavat a una creu): si ets el Fill de Déu... demostra-ho. Però fes-ho a la manera del món (on l'home és el centre) i no a la manera de Déu (on Ell és el centre).

Així, et convido a que contemplis Jesús afamat pels quaranta dies de dejuni que porta. De tal manera que partint del fet normal de la fam, la primera temptació és la d'uti-

litzar el poder en benefici propi («Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans»). És la temptació de les *necessitats imperioses*. El temptador es deixa de subtilses. Jesús no necessita queixar-se de passar fam (com va fer el poble d'Israel al desert). Ell és el Fill de Déu. Pot resoldre el problema fàcilment, per si mateix. Però Jesús té apresa des del començament aquesta lliçó que el poble no va assimilar durant anys: «*l'Escriptura diu: L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu* ».

L'ensenyament de Jesús en aquesta primera temptació és tan enriquidor que resulta impossible reduir-la a una sola idea. Hi ha l'aspecte evident de no utilitzar el seu poder en benefici propi. Hi ha la idea de la confiança en Déu. Però potser la idea més important, és la visió àmplia i profunda de la vida com una cosa que va molt més enllà de la necessitat primària i que s'alimenta de la Paraula de Déu («*quan m'arribava la teva paraula, jo la devorava: ella ha estat el goig i l'alegria del meu cor*» (Jer 15,16).

La segona temptació (tirar-se des de l'aler del Temple) també es presta a interpretacions molt diferents. Podríem considerar-la la temptació del sensacionalisme, de recórrer a procediments extravagants per tenir èxit en l'activitat apostòlica. La temptació consisteix a demanar a Déu proves que corroborin la missió encomanada. És el dret a demanar un senyal que ens tranquil·litzi i animi a complir la tasca. Jesús, a punt de començar la seva missió, té dret a un signe semblant? I nosaltres? El temptador li proposa una prova espectacular i concreta: tirar-se des de dalt del Temple. Així quedarà clar si és o no el Fill de Déu. Tanmateix, Jesús no accepta aquesta proposta, i la rebutja citant de nou un text del Deuteronomi: «*no temptaràs al Senyor el teu Déu*» (Dt 6,16). En el fons, qualsevol petició de signes i prodigis encobreix un dubte en la protecció divina. Jesús no és així i ens demana no ho siguem.

La tercera temptació, a tomba oberta per part del temptador, consisteix en la recerca del poder i la glòria, encara que suposi un acte d'idolatria. No és la temptació provocada per la necessitat urgent o la por, sinó pel desig de triomfar. Jesús rebutja la condició que l'imposa Satanàs citant Dt 6,13. Com a prova de la victòria, Satanàs s'allunya i els àngels s'acosten a servir-lo

La temptació és un fet real en la vida de Jesús, a la qual es va veure sotmès per ser veritable home. Veiem doncs com entén Jesús la seva filiació divina: no com un privilegi, sinó com un servei («*el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat per tothom*» Mc 10,45). I així és com estem tots nosaltres cridats a seguir-lo com a deixebles seus: «*qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, que es faci l'esclau de tots*» (Mc 10,43-44).

En el fons, les tres temptacions es redueixen a una de sola: situar-se per davant de Déu, posar les pròpies necessitats, temors i gustos per sobre del servei incondicional al Senyor, desconfiant de la seva ajuda o volent suplantar-lo.

Text ignasià

«Demandar coneixement dels enganys del mal cabdill i ajuda per a guardar-me'n, i coneixement de la vida vertadera que mostra el summe i vertader capità, i gràcia per a imitar-lo» [EE139]

Sant Ignasi ens proposa aquesta petició en la contemplació de les dues senyeres. I és que no ens hem de cansar de demanar a Déu la seva ajuda i gràcia per seguir-lo (*«el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen»* (Lc 11,13). Així, al llarg d'aquesta setmana podem demanar al Senyor:

- *Coneixement dels enganys del mal cabdill*: la temptació sempre serà present a la nostra vida (i a la nostra vida de fe). Algunes vegades serà més evident, però d'altres serà molt més difícil veure-la. En la vida espiritual, quant major és el nivell de seguiment, molt més subtils es tornen les temptacions. Fins i tot amb l'excusa d'una aparent bona acció, es pot amagar el mal esperit sota *aparença de bé* (per exemple quant duem a terme una bona acció però el que volem aconseguir és el reconeixement dels altres per la nostra bondat i no l'ajuda al germà necessitat). Ens pot ajudar molt examinar, de la ma del Pare, quines son les temptacions més comunes a la nostra vida.
- *Ajuda per a guardar-me dels enganys del mal cabdill*: Com reconeix el propi Sant Pau *«veig que soc capaç de voler el bé, però no de fer-lo: no faig el bé que voldria, sinó el mal que no voldria. Si faig, doncs, allò que no vull, és clar que no soc jo qui ho fa, sinó el pecat que habita dintre meu»* Rm 7,18-19. És per això que hem de demanar al Pare que *no permeteu que nosaltres caiguem en temptació*. Pensa en quines coses t'ajuden a tenir una millor vida de seguiment (la pregària, la *lectio divina*, una major vida sacramental, la comunitat on comparteixes la fe...).
- *Coneixement de la vida vertadera que mostra el summe i vertader capità*: torna a passar pel cor (*re-corda*) tot donant gràcies, aquells moments de la teva vida on hakis tingut la certesa de la proximitat de Déu a la teva història. Poua en ells. Regalat aquest temps de *spa espiritual* i torna a gaudir-los. Què vas sentir? A què et convidava el Senyor en ells? I ara... a què sents que et crida? Imaginat com Jesús, al notar que el segueixes, et pregunta *què busques?* Atreveix-te a dir-li, com van fer els seus primers deixebles *«Rabí on habites?»* (Jn 1,18).
- *I gràcia per a imitar-lo*: com va dir Sant Ciprià, els cristians estem cridats a ser altres Cristos (*Christianus, alter Christus*). I és que, com ens recorda Sant Pau *«Ja no soc jo qui visc; és Crist qui viu en mi. La vida que ara visc en el cos, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va entregar ell mateix per mi»* (Gal 2,20). És doncs des d'aquesta certesa que hem de demanar al Senyor que ens ajudi a imitar-lo en el seu mode de viure i entregar-se als altres.

En acabar la pregària tot agraint l'estona

Dona't temps per sortir de la pregària. No l'acabis de forma abrupta i, com faries amb aquella persona que t'estimes i amb la qual has tingut un temps de conversa, ves-te acomiadant del Senyor. Agraeix-li el temps que heu poguts passar plegats. Aquelles llums que puguis haver sentit. A què sents que et convida? Quins aspectes de la teva vida et sents cridat a convertir per ajudar-te en el seu seguiment?

Evangelí (Mt 4,1-11)

Aleshores l'Esperit va conduir Jesús al desert perquè el diable el temptés. Jesús dejunà quaranta dies i quaranta nits, i al final va tenir fam. El temptador se li acostà i li digué:

—Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans.

Però ell li va respondre:

—L'Escriptura diu: L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu.

Llavors el diable se l'enduu a la ciutat santa, el posa al punt més alt del temple i li diu:

—Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix. Diu l'Escriptura: Donarà ordre als seus àngels, i et duran a les palmes de les mans perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres.

Jesús li contestà:

—També diu l'Escriptura: No temptis el Senyor, el teu Déu.

Després el diable se l'enduu dalt d'una muntanya molt alta, li mostra tots els reialmes del món i la seva glòria i li diu:

—Et donaré tot això si et prosternes i m'adores.

Li diu Jesús:

—Ves-te'n, Satanàs! Diu l'Escriptura: Adora el Senyor, el teu Déu, serveix-lo només a Ell.

Llavors el diable el va deixar, i vingueren uns àngels i l'assistien.

Segon diumenge Tornar transfigurats al quotidià

Per preparar-me

Avui pot ser ocasió de poder intentar cercar un petit cim (no cal gaire alçada). Un lloc des d'on poder divisar la contrada on vius. Un lloc que et permeti allunyar-te una mica del soroll tant propi dels llocs on molts de nosaltres vivim. T'animo a que, mentre vas fent camí puguis anar gaudint del paisatge que t'envolta. Escolta el cant dels ocells. I un cop al cim, contempla el teu voltant. Pren atenció del camí que has hagut de recórrer per arribar on ara ets. Contempla la contrada que t'envolta. Que petites es veuen les coses des del cim d'un turó o d'una muntanya. I que lluny queden els problemes...

Composició de lloc segons l'escena següent

Jesús s'ha determinat en anar a Jerusalem. El camí cap a la Ciutat Santa fa pujada. Sap el que li espera un cop hi arribi: patir de part dels notables, els grans sacerdots, els

mestres de la Llei i, segurament, la mort. Adverteix als deixebles que el segueixen (tot i que no ho poden o volen entendre i acceptar). Així, als seus deixebles els va dir (com ens diu avui a cadascú de nosaltres) que «*si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i em segueixi*» (Mt 16,24).

I és en aquest context de pujada cap a Jerusalem que Jesús demana que alguns dels seus deixebles l'acompanyin a pujar un cim que hi ha a prop i un cop allà es transfigurà, deixant-los veure la seva divinitat.

Et convido a contemplar aquesta escena. Mira com Jesús els hi diu a Pere, Jaume i Joan que l'acompanyin a un lloc apartat. Imagina-te'ls fent un camí com el que potser tu has fet per pujar aquest cim. Imagina't la conversa que han pogut tenir de camí al cim. Potser entre els deixebles venien parlant de l'advertiment que Jesús mateix els hi ha fet del que els hi espera un cop arribin a Jerusalem. Com a deixeble seu, com et ressonen les paraules de Jesús? No tingues por de posar-hi paraula a les possibles pors o dificultats que en el teu dia a dia implica *agafar la teva creu*. Quines son aquestes creus que et sents cridat a abraçar en el teu seguiment?

Però un cop al cim, Jesús és mostra en tota la seva glòria. Contempla'l. Et convido a que facis memòria agraïda d'aquells moments en que a la teva vida ho has pogut viure i sentir. Moments on Déu, en paraules de Sant Ignasi, t'ha donat el do de la *consolació* i has sentit com el cor et cremava. Recorda'ls. Torna a passar-los pel cor i que aquest et torni a cremar. I és des d'aquesta experiència de gran consolació que és fàcil entendre el desig de Pere de romandre així («*Senyor, és bo que estiguem aquí dalt. Si vols, hi faré tres cabanes*»). Però aquest *gustet* a vegades ens pot donar lloc a males passades. I és que quantes vegades no haurem confós la nostra vida espiritual amb el desig d'uns *focs artificials* i quan aquests no s'han donat, l'hem abandonat.

Et convido ara a que, com els deixebles, escoltis la veu del Pare que els hi diu «*Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo*». És aquest el seu Fill, aquest és l'únic al que els seus deixebles hem d'escoltar. Ja que només a ell li podem dir «*Tu tens paraules de vida eterna. I nosaltres creiem i sabem que tu ets el Sant de Déu*» (Jn 6,68-69).

Però, malgrat això, molts cops, a la nostra vida de seguiment de Crist, volem fer nostres les paraules de Machado i cridar «*No puedo cantar, ni quiero a ese Jesús del madero, sino al que anduvo en el mar!*». I és que acceptar l'altra cara de la moneda que comporta la fe (la creu) ens costa i la defugim. Per això és essencial que sempre escoltem la veu d'aquest mateix Senyor que ens crida a seguir-lo i que no es cansa de repetir-nos a nosaltres, deixebles insegurs, inconstants i porucs, «*aixequen-vos, no tingueu por*». Així, la nostra vida no pot ser una vida instal·lada en tendes sobre cims on no hi arriben els problemes i els crits de tants germans que pateixen, sinó que Jesús ens demana que baixem als camins, contrades i profunditats del món per, transfigurats amb ell, proclamar la bona notícia. Ja que, com ens va recordar el Concili Vaticà II «*els goigs i les esperances, les tristeses i les angoixes dels homes del nostre*

temps, sobretot dels pobres i de tots els que pateixen, són alhora goigs i esperances, tristeses i angoixes dels deixebles de Crist» (Gaudium et spes 1).

Text ignasià

«Veure Crist nostre Senyor, rei etern, i davant d'ell tot el món univers, al qual, i a cada u en particular, crida i diu: La meua voluntat és de conquerir tot el món i tots els enemics, i així entrar en la glòria del meu Pare; per tant, qui voldrà venir amb mi ha de treballar amb mi, perquè, seguint-me en la pena, també em segueixi en la glòria» [EE95]

Aquest text pertany a part de l'exercici que és coneix com la crida del rei eternal. En ell, Sant Ignasi ens proposa (fill de la seva època) que contemplem a Jesús com a capità d'un exercit que crida a cada u en particular a treballar amb ell. Un treball pel seu Regne. Un treball però que, si bé acaba a la glòria, també passa per la pena. Tots som cridats pel nostre nom (vocació) i ho som amb d'altres (convocats). Però, i això no ho oblidem mai, ens crida a fer-ho *amb Ell*.

En acabar la pregària tot agraint l'estona

Dona't temps per sortir de la pregària. No l'acabis de forma abrupta i, com faries amb aquella persona que t'estimes i amb la qual has tingut un temps de conversa, ves-te acomiadant del Senyor. Agraeix-li el temps que heu poguts passar plegats. Aquelles llums que puguis haver sentit. A què sents que et convida? Quins aspectes de la teua vida et sents cridat a convertir per ajudar-te en el seu seguiment?

Evangelí (Mt 17, 1-9)

Sis dies després, Jesús va prendre amb ell Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, i se'ls endugué a part dalt d'una muntanya alta. Allí es transfigurà davant d'ells: el seu rostre es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. Llavors se'ls van aparèixer Moisès i Elies, que conversaven amb Jesús. Pere digué a Jesús:

—Senyor, és bo que estiguem aquí dalt. Si vols, hi faré tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies.

Encara parlava, quan els cobrí un núvol lluminós, i una veu digué des del núvol:

—Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.

Els deixebles, en sentir-ho, es van prosternar amb el front a terra, plens de gran temor. Jesús s'acostà, els tocà i els digué:

—Aixequen-vos, no tingueu por.

Ells van alçar els ulls i no veieren ningú més que Jesús tot sol.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els va donar aquesta ordre:

—No digueu res a ningú d'aquesta visió fins que el Fill de l'home hagi ressuscitat d'entre els morts.

Tercer diumenge

Digues-li «dona'm aigua». Torna-hi a pouar d'ella

Per preparar-me

Atura't. L'evangeli d'avui ens permet contemplar com Jesús aprofita un moment de cansament del camí per sortir al pas i iniciar una conversa amb algú que es creia indigne (una dona samaritana). Et convido a que avui també reposis i deixis que el Senyor et surti l'encontre. Déu sempre ens *primereja* (com deia el Papa Francesc). Jesús és l'únic que pot assedegar la teva set, Ell és l'aigua viva. Poua-hi.

Composició de lloc segons l'escena següent

Jesús, com nosaltres, també es cansa. Els evangelis hi fan referència diverses vegades (com quan es queda dormit a la barca). El nostra dia a dia ens fatiga (sempre anant d'un lloc a l'altre). I també la nostra vida de fe es pot ressentir d'aquest tren de vida que la nostra societat ens obliga a adoptar: sempre corrent per aconseguir coses que, moltes vegades, no ens omplen un cop les hem aconseguides. Sempre necessitem més coses per intentar omplir la nostra buidor. La nostra vida, sovint, s'assembla a la de Sísif que, castigat pels déus tenia que pujar, eternament, una pesada roca a un cim

per veure com, irremeiablement, tornava a caure i tenia que tornar a pujar cim amunt. O les Danaïdes, castigades a omplir un tonell foradat.

Et convido a que contemplis aquesta dona samaritana que va a omplir les seves àmfores amb l'aigua del pou. Ho fa al migdia, tot i que és quan més calor fa, per evitar trobar-se a les altres dones del poble. Se sap criticada per la resta de dones per la seva forma de viure (ha tingut cinc marits, i l'home amb qui està ara no és el seu). Quantes vegades no fem coses absurdes (com anar carregar aigua a un pou quan més apreta la calor) per por al que diguin els altres o per una imatge que volem mantenir? I és que sovint ens hi sentim obligats. Carreguem cànirs que volem omplir en molts diversos pous.

Però el Senyor sempre ens surt al pas. Sempre està esperant, esperant-nos, al costat d'aquets pous als que hem d'acudir a hores intempestives.

I comença una conversa. Escolta la conversa. Mira les cares de Jesús i d'aquesta dona. Contempla com Jesús mira aquesta dona. No es fixa en els adjectius que altres li han posat: és una dona (cosa que fa que els mateixos deixebles s'estranyin de que el seu Mestre hi estigui a soles), samaritana (per tant, enemistada amb els jueus), de mala fama (casada amb cinc marits i ara vivint amb un home que no és el seu marit). Jesús no es queda amb l'adjectiu, sinó que mira l'essencial: és una dona creada, per amor, a imatge i semblança de Déu. Una dona que té set. En Jesús no hi ha prejudici. I en la nostra vida? Em guio per l'essencial de les persones o per allò que es diu d'elles? Em permeto *mirar* les persones i realitats que m'envolten, o tant sols les *veig* passar?

Rellegint el relat, s'adverteix que la dona va canviant la seva opinió sobre Jesús. Al principi el considera un simple jueu, que no li mereix massa respecte. Després el descobreix com a profeta, coneixedor de coses ocultes. Més tard es pregunta si no serà el Messies, algú que mereix tota la seva consideració, encara que destrueixi les seves conviccions religioses precedents; algú que li revela la recta relació amb Déu. I en la meua història de fe, també puc descobrir aquesta evolució? Quins fets han marcat aquesta evolució? Quina és la imatge de Jesús que ara tinc?

Jesús no defuig la necessitat d'aquesta dona: la set i haver de venir al pou a pouar. Com tampoc no defuig les nostres. Quines son les nostres sets? Què es allò que necessitem per saciar-nos? De quines coses estem assedegats? On posem les nostres prioritats? I quins son els pous on busquem ser saciats? Examina i enumera aquelles coses, persones, valors o actituds on vols trobar el sentit a la teua vida. Quines d'elles et deixen realment saciat i quines d'elles, al cap d'una estona fan que tornis a tenir set?

Escolta Jesús com li diu a la dona (i ens diu a cadascú de nosaltres) que *«tots els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set. Però el qui begui de l'aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set: l'aigua que jo li donaré es convertirà dintre d'ell en una font d'on brollarà vida eterna»*. Fes memòria i recorda aquells moments on has pogut beure d'aquesta aigua viva. Digues-li «dona'm aigua». Torna a pouar. Demana a qui és la

font d'aigua viva que t'ajudi a deixar, como la dona del pou, les àmfores que durant tant de temps has hagut de carregar, al costat d'aquells pous que no t'assedegaven i, com ella, puguis dir als altres *«veniu a veure un home que m'ha dit tot el que he fet. No deu ser el Messies?»*

Text ignasià

«Coneixement intern (del Senyor) per estimar-lo més i seguir-lo» [EE 104]

Sant Ignasi ens proposa al llarg de tota la segona setmana d'exercicis aquesta petició per la pregària.

És tracta d'un coneixement que no és només (ni principalment) intel·lectual. Sinó que és un coneixement entranyable. Que neix de passar temps amb ell i de l'experiència. Un coneixement que farà que brolli en nosaltres un desig d'estimar-lo més i que, a la vegada farà, que d'aquesta major estimació, en surti un desig més gran de seguir-lo.

La dona samaritana també va fer experiència d'això durant la conversa que va tenir amb ell mentre estava al costat del pou.

Et convido que al llarg d'aquests dies demanis conèixer més l'aigua viva que ell et dona i que es convertirà dintre teu en una font d'on brollarà vida eterna per a tu i per als altres.

En acabar la pregària tot agraït l'estona

Dona't temps per sortir de la pregària. No l'acabis de forma abrupta i, com faries amb aquella persona que t'estimes i amb la qual has tingut un temps de conversa, ves-te acomiadant del Senyor. Agraeix-li el temps que heu poguts passar plegats. Aquelles llums que puguis haver sentit. A què sents que et convida? Quins aspectes de la teva vida et sents cridat a convertir per ajudar-te en el seu seguiment?

Evangelí (Jn 4,5-42)

Arribà, doncs, en una població samaritana que es deia Sicar, no gaire lluny de la propietat que Jacob havia donat al seu fill Josep; allà hi havia el pou de Jacob. Jesús, cansat de caminar, s'assegua allí a la vora del pou. Era cap al migdia. Una dona de Samaria es presentà a pouar aigua. Jesús li diu:

—Dona'm aigua.

Els seus deixebles se n'havien anat al poble a comprar menjar.

Però la dona samaritana preguntà a Jesús:

—Com és que tu, que ets jueu, em demanes aigua a mi, que soc samaritana?

Cal recordar que els jueus no es fan amb els samaritans.

Jesús li respongué:

—Si sabessis quin és el do de Déu i qui és el qui et diu: «Dona'm aigua», ets tu qui li n'hauries demanada, i ell t'hauria donat aigua viva.

La dona li diu:

—Senyor, no tens res per a pouar i aquest pou és fondo. D'on la trauràs, l'aigua viva? El nostre pare Jacob ens va donar aquest pou, i en bevia tant ell com els seus fills i el seu bestiar. ¿Que potser ets més gran que no pas ell?

Jesús li respongué:

—Tots els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set. Però el qui begui de l'aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set: l'aigua que jo li donaré es convertirà dintre d'ell en una font d'on brollarà vida eterna.

Li diu la dona:

—Senyor, dona'm aigua d'aquesta. Així no tindrè més set ni hauré de venir aquí a pouar.

Ell li diu:

—Ves a cridar el teu marit i torna.

La dona li contesta:

—No en tinc, de marit.

Li diu Jesús:

—Fas bé de dir que no en tens. N'has tingut cinc, i l'home que ara tens no és el teu marit. En això has dit la veritat.

La dona li respon:

—Senyor, veig que ets un profeta. Els nostres pares van adorar Déu en aquesta muntanya, però vosaltres dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem.

Jesús li diu:

—Creu-me, dona, arriba l'hora que el lloc on adorareu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres adoreu allò que no coneixeu; nosaltres adorem allò que coneixem, perquè la salvació ve dels jueus. Però arriba l'hora, més ben dit, és ara, que els autèntics adoradors adoraran el Pare en Esperit i en veritat. Aquests són els

adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han d'adorar-lo en Esperit i en veritat.

Li diu la dona:

—Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.

Jesús li respon:

—Soc jo, el qui et parla.

En aquell moment arribaren els deixebles. S'estranyaren que parlés amb una dona, però cap d'ells no gosà preguntar-li què volia o per què parlava amb ella. Llavors la dona deixà la gerra i se'n va anar al poble a dir a la gent:

—Veniu a veure un home que m'ha dit tot el que he fet. No deu ser el Messies?

La gent va sortir del poble i l'anà a trobar.

Mentrestant, els deixebles el pregaven:

—Rabí, menja.

Però ell els contestà:

—Jo, per menjar, tinc un aliment que vosaltres no coneixeu.

Els deixebles es preguntaven entre ells:

—És que algú li ha portat menjar?

Jesús els diu:

—El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat i dur a terme la seva obra. ¿No teniu costum de dir: «Quatre mesos més i ja serem a la sega»? Doncs bé, jo us dic: alceu els ulls i mireu els camps; ja són rossos, a punt de segar! El segador ja rep el jornal i recull el gra per a la vida eterna; així s'alegren plegats el sembrador i el segador. En aquest cas té raó la dita: «Un és el qui sembra i un altre el qui sega.» Jo us he enviat a segar on vosaltres no havíeu treballat. Altres van treballar-hi, i vosaltres us heu beneficiat del seu treball.

Molts dels samaritans d'aquell poble van creure en Jesús per la paraula de la dona, que assegurava: «M'ha dit tot el que he fet.» Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Per la paraula d'ell mateix encara molts més van creure, i deien a la dona:

—Ara ja no creiem pel que tu dius. Nosaltres mateixos l'hem sentit i sabem que aquest és realment el salvador del món.

Quart diumenge

Tu que ets la llum del mon... fes que hi vegi!

Curació de l'home nascut cec – fresc del segle XII, Basílica benedictina de Sant'Angelo in Formis

Per preparar-me

Arran de l'apagada elèctrica generalitzada que vam patir el mes d'abril passat, moltes persones van tenir que recórrer, potser per primer cop, a les espelmes ja que la llanterna dels mòbils consumia molta bateria. I és que la llum d'una espelma, tot i que pugui ser petita, dona molta més claror que la d'una llanterna (que només il·lumina una porció del espai en tenebres).

Diumenge passat, Jesús es presentava com l'aigua viva que pot saciar la nostra set. Avui, l'evangeli de Joan el presenta com la llum del mon.

Et convido que et preparis avui ajudant-te d'una espelma. Contempla la seva llum. Contempla com il·lumina l'estança on ets. Una petita llum que pot il·luminar les tenebres on a vegades ens toca viure. És per això que, en el ritual del baptisme, en el moment en que els pares i els padrins encenen l'espelma de la flama del Ciri Pasqual, el celebrant diu: *«rebeu la llum de Crist. A vosaltres, pares i padrins, se us confia acréixer aquesta llum. Que, aquest nen, il·luminat per Crist, camini sempre com a fill de la llum»*.

Composició de lloc segons l'escena següent

Novament ens trobem Jesús fent camí. Jesús sempre està discorrent pels camins. Però el caminar de Jesús no és el d'algú que va badant. Jesús es fixa en allò que passa al costat seu. Té una mirada contemplativa del món. És així la meua mirada? I fruit d'aquesta manera d'anar per la vida, veu que hi ha un cec de naixement. Jesús, de nou, es fixa en aquells que estan als marges dels camins. I és quan s'inicia una conversa amb els seus deixebles. T'animo a que l'escoltis amb atenció. Fixa't en el to que utilitzen els deixebles i el que utilitza Jesús. Els deixebles li pregunten per qui té la culpa de que no hi pugui veure (qui va pecar), ell o els seus pares? En aquell moment, la consciència jueva pensava que els malalts ho estaven com a càstig per alguna cosa que ells o els seus avantpassats havien fet (era la seqüència pecat-càstig-desgràcia). Potser avui això ens pugui semblar una aberració (i ho és)... però quantes vegades no haurem sentit dir (o ho haurem dit nosaltres mateixos) després que a algú li passi alguna cosa dolenta: això és un càstig de Déu! Però Jesús acaba ràpid amb la discussió: «*no ha estat per cap pecat, ni d'ell ni dels seus pares*». Jesús no es dedica a buscar culpables, sinó a alleugerir i guarir aquells que pateixen. És aquesta també la meua actitud? Pots demanar al Senyor que t'il·lumini d'aquells prejudicis que pots tenir respecte als teus germans, especialment d'aquells que pateixen als marges de la nostra societat.

Llavors Jesús, escopí a terra, va fer fang amb la saliva, el va estendre sobre els ulls del cec i li digué: «*Ves a rentar-te a la piscina de Siloè*», que vol dir «enviat». Ell hi va anar, s'hi rentà i tornà veient-hi. Contempla l'escena. Jesús al tornar-li la vista a aquest home li torna una dignitat que, si bé per Déu mai no havia perdut, per a ell i per la societat sí. Jesús l'ungeix els ulls amb fang. Jesús el recrea fent fang de la terra com Déu va fer per crear al primer home.

Després d'això, li diu que vagi a rentar-se a la piscina de l'enviat (ens pot recordar l'escena on Eliseu li va dir al general Naaman «*Ves, renta't al Jordà set vegades i la teua pell quedarà neta de la lepra*», 2 Reis 5,10). De quines lepres m'haig de guarir? Quines actituds embruten la meua pell? A quines piscines em sento cridat a anar? De nou, pots demanar al Senyor que t'il·lumini de tot allò que t'has de rentar.

Però, com tants cops passa, l'actitud de Jesús provoca incomprensió, menyspreu i confrontació entre aquells que es creien amb possessió de la veritat sobre el mode d'actuar de Déu. «*Aquest home que no guarda el repòs del dissabte, no pot venir de Déu*». Els que, aparentment, hi veuen, són els autèntics cecs. I jo com em situo amb l'actuar de Déu? Em deixo sorprendre per ell o el busco sempre allà on crec que hi deu ser? De nou, pots demanar al Senyor que t'il·lumini i et mostri com és el seu actuar i el mode en que ell vol que actuïs en tant que deixeble seu.

Finalment, et convido en que posis atenció en l'evolució que experimenta el cec al llarg del relat. Com, de no tenir visió, la va recuperant a poc a poc. Així, al principi, el cec només sap dir que «*aquell home que es diu Jesús*». Només n'ha sentit anome-

nar-lo. Més tard, preguntat pels jueus afirma que «és un profeta», està convençut que no és un pecador i que ha de venir de Déu. Adona't de com el cec *ha començat a veure*. Però la visió completa la recupera en l'última escena, quan es troba de nou amb Jesús, i preguntat pel propi Jesús «*va afirmar:—Hi crec (que ets el Fill de Déu), Senyor. I el va adorar*». Per tant, l'important no és veure persones, arbres, núvols, murs, cases, el sol i la lluna... La veritable visió consisteix a descobrir Jesús, creure-hi i adorar-lo. Pots demanar que el qui és la llum del món t'il·lumini i t'ajudi, encara que sigui a pal-pentes, a així anar descobrint-lo a la teva vida.

Text ignasià:

Sant Ignasi ens proposa que *examinem* el dia que hem viscut per agrair el pas de Déu per ell (amb tants bens rebuts) i prendre consciència també de les nostres errades (quan no hem tornat tant amor rebut amb amor). Es tracta d'una estona no gaire llarga (uns quinze minuts).

1. Donar gràcies pels dons i bens rebuts al llarg del dia.
2. Invocació a l'Esperit Sant per a que em guïï a l'hora de repassar el dia viscut.
3. Repassar el dia (però des de la mirada misericordiosa del Pare i no des de la meua culpabilitzada).
4. Penediment de tot pecat, error o falta.
5. Pregar pel dia següent, per les persones i situacions (especialment difícils) que preveig trobar-me.

Et convido a que al llarg d'aquests dies vagis fent aquest examen i, amb ell, puguis, com el cec de l'evangeli, anar veient cada cop amb més claredat, el pas de Jesús per la teva vida.

En acabar la pregària tot agraint l'estona

Dona't temps per sortir de la pregària. No l'acabis de forma abrupta i, com faries amb aquella persona que t'estimes i amb la qual has tingut un temps de conversa, ves-te acomiadant del Senyor. Agraeix-li el temps que heu poguts passar plegats. Aquelles llums que puguis haver sentit. A què sents que et convida? Quins aspectes de la teva vida et sents cridat a convertir per ajudar-te en el seu seguiment?

Evangelí (Jn 9,1-41)

Jesús, tot passant, veié un home que era cec de naixement. Els seus deixebles li van preguntar:

—Rabí, qui va pecar perquè nasqués cec: ell o els seus pares?

Jesús respongué:

—No ha estat per cap pecat, ni d'ell ni dels seus pares, sinó perquè es manifestin en ell les obres de Déu. Mentre és de dia, nosaltres hem de fer les obres del qui m'ha enviat: però ara s'acosta la nit, quan ningú no pot treballar. Mentre soc al món, soc la llum del món.

Dit això, escopí a terra, va fer fang amb la saliva, el va estendre sobre els ulls del cec i li digué:

—Ves a rentar-te a la piscina de Siloè —que vol dir «enviat».

Ell hi va anar, s'hi rentà i tornà veient-hi.

Els veïns i els qui sempre l'havien vist captant comentaven:

—Aquest, ¿no és el qui s'asseia a demanar caritat?

Uns deien:

—Sí que és ell.

Altres contestaven:

—No és pas ell: és un que s'hi assembla.

Ell digué:

—Soc jo mateix.

Llavors li preguntaren:

—Doncs com és que se t'han obert els ulls?

Ell respongué:

—Aquell home que es diu Jesús ha fet fang, me l'ha estès sobre els ulls i m'ha dit: «Ves a Siloè i renta-t'hi.» Jo hi he anat, m'he rentat i ara hi veig.

Li digueren:

—On és, aquest home?

Respongué:

—No ho sé.

Dugueren als fariseus el qui abans era cec. El dia que Jesús havia fet el fang i li havia obert els ulls era dissabte. També els fariseus li van preguntar com havia arribat a veure-hi. Ell els respongué:

—M'ha posat fang sobre els ulls, m'he rentat i ara hi veig.

Alguns dels fariseus començaren a dir:

—Aquest home que no guarda el repòs del dissabte, no pot venir de Déu.

Però altres replicaven:

—Com és possible que un pecador faci uns senyals com aquests?

I estaven dividits entre ells. Llavors es tornaren a adreçar al cec i li digueren:

—I tu, què en dius del qui t'ha obert els ulls?

Ell respongué:

—Que és un profeta.

Els jueus no es van creure que aquell home hagués estat cec i hagués arribat a veure-hi. Per això van cridar els pares del qui ara hi veia i els van interrogar:

—¿És aquest el vostre fill, el qui segons vosaltres va néixer cec? Doncs com és que ara hi veu?

Els seus pares respongueren:

—Nosaltres sabem que aquest és el nostre fill i que va néixer cec. Però com és que ara hi veu i qui li ha obert els ulls, nosaltres no ho sabem. Pregunteu-ho a ell, que ja és prou gran per a poder donar raó de si mateix.

Els seus pares van respondre així perquè tenien por dels jueus, que llavors ja havien acordat expulsar de la sinagoga tothom qui confessés que Jesús era el Messies. Per això els seus pares van dir que ja era prou gran i que l'interroguessin a ell mateix.

Llavors van cridar per segona vegada l'home que havia estat cec i li digueren:

—Dona glòria a Déu reconeixent allò que nosaltres ja sabem: que aquest home és un pecador.

Ell contestà:

—Si és un pecador, no ho sé. Però sé una cosa: jo era cec i ara hi veig.

Els insistiren:

—Digues què t'ha fet. Com t'ha obert els ulls?

Ell els respongué:

—Ja us ho he dit i no me n'heu fet cas. Per què voleu sentir-ho una altra vegada? O és que també vosaltres us voleu fer deixebles seus?

Els el van insultar i li digueren:

—Deixeble seu, ho deus ser tu! Nosaltres som deixebles de Moisès. I de Moisès, sabem que Déu li va parlar, però aquest no sabem d'on és.

L'home els contestà:

—Justament això és el que em sorprèn. Ell, a mi, m'ha obert els ulls, i vosaltres no sabeu d'on és. Tots sabem que Déu no escolta els pecadors, però sí que escolta els qui el veneren i compleixen la seva voluntat. Mai no s'havia sentit a dir que ningú obrís els ulls d'un cec de naixement. Si aquest no vingués de Déu, no hauria pogut fer res.

Els li van replicar:

—Tot tu vas néixer en pecat, i ens vols donar lliçons?

I el van treure fora.

Jesús va sentir a dir que l'havien tret fora i, quan el trobà, li digué:

—Creus en el Fill de l'home?

Ell li va respondre:

—I qui és, Senyor, perquè hi pugui creure?

Li diu Jesús:

—Ja l'has vist: és el qui et parla.

Ell va afirmar:

—Hi crec, Senyor.

I el va adorar.

Llavors Jesús digué:

—Jo he vingut en aquest món per fer un judici: perquè els qui no hi veuen, hi vegin, i els qui hi veuen, es tornin cecs.

Ho van sentir alguns dels fariseus que eren amb ell i li digueren:

—¿És que nosaltres també som cecs?

Jesús els contestà:

—Si fóssiu cecs, no tindríeu pecat. Però, com que dieu que hi veieu, el vostre pecat persisteix.

Cinquè diumenge

Jo soc la resurrecció i la vida

Crist assenyala Llàtzer mort. Claustre de la Catedral de Santa María de Tudela
Autor José Luis Filpo Cabaña

Per preparar-me

La Quaresma es va acabant. Durant les darreres setmanes hem contemplat Jesús. L'hem vist tot sol al desert sent temptat pel diable; acompanyat pels seus deixebles més propers transfigurant-se davant d'ells; al costat d'un pou, descobrint-se com font d'aigua viva a una samaritana; i com a llum del món, tornant la vista a un cec de naixement.

Avui l'Església ens convida contemplar l'últim dels signes de Jesús que apareixen a l'evangelí de Joan: la resurrecció de Llàtzer.

Et convido a que visquis aquest temps de pregària com una preparació pels dies que vindran (els més importants pels cristians): l'entrada entre cants de Jesús a Jerusalem, l'últim sopar amb els deixebles, la traïció de Judes, l'angoixa a Getsemaní, el prendiment, els judicis religiosos i polítics a Jesús i, sobretot, la seva passió, mort i resurrecció.

L'escena que avui et convido a pregar, pot ser una mena d'anticipació d'allò que viurem a partir del Diumenge de Rams. Entra-hi poc a poc. Deixa't remoure pel que s'hi relata. Commou-te com veiem que es commou Jesús.

Composició de lloc segons l'escena següent

Avui contemplem un Jesús que es commou interiorment, es contorba i plora pel patiment dels seus amics. Per tant, el nostre no és un Déu que viu allunyat al cel i que és insensible al patiment de les seves criatures, sinó que és un Déu que es commou interiorment, es contorba i plora pel patiment dels qui pateixen («*¿Pot oblidar-se una mare del seu infantó, pot deixar d'estimar el fill de les seves entranyes? Però, ni que alguna l'oblidés, jo mai no t'oblidaria*» Is 49,15).

Et convido a que contemplis els diàlegs de Jesús amb Marta i Maria. Tots dos comencen amb una frase que pot tenir quelcom de retret: «*Senyor, si haguessis estat aquí, no s'hauria mort, el meu germà*». Reacció normal d'algú que ha vist el que ha fet el Senyor al llarg del temps amb d'altres i que acaba de perdre un ésser estimat. I Jesús no és insensible a aquesta reacció, sinó que es commou. Quantes vegades no haurem pensat el mateix nosaltres en situacions de patiment? Ho he compartit amb el Senyor? Li he *demanat explicacions*? O m'ho he guardat per mi? Jesús pregunta a les seves amigues per la fe que tenen en ell, però no els hi retreu les seves paraules. No! Tot el contrari, plora amb elles. Contempla'l plorant. Quines reaccions et provoca?

Però molts d'aquells que son allà acompanyant el patiment de les germanes de Llàtzer (com molts de nosaltres acompanyem el dolor d'aquells innocents d'aquest món) es pregunten (com fem molts cops també nosaltres) «*Ell, que va obrir els ulls al cec, ¿no hauria pogut fer que aquest home no morís?*». És la pregunta per l'actuar de Déu, pel seu aparent silenci davant el mal del món. És la pregunta per on era Déu a Auschwitz o a tantes tragèdies injustes del nostre món. Serà la mateixa pregunta que d'aquí uns dies ens farem, al peu de la creu on semblarà que, com diu Sant Ignasi, *la divinitat s'amaga*. Ser creients no ens fa immunes al dubte. Però moltes vegades ens hem d'atrevir a dir al Senyor, allò que li reclamava el pare del noi posseït: «*Crec, però ajuda la meua poca fe!*» (Mc 9,24). I és justament això l'únic que demana Jesús a les germanes de Llàtzer: «*Jo soc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà; i tot aquell qui viu i creu en mi, no morirà mai més. ¿Ho creus, això?*» I jo ho crec? Malgrat pugui ser una creença imperfecta i amb dubtes... ho crec? O, al menys, desitjo creure-ho?

La nostra fe és la d'un Déu que promet, per Jesús, la vida eterna als qui en Ell creiem. Però la *vida eterna* no es refereix només a la vida després de la mort. És una cosa que ja es dona ara, en tota la seva plenitud. Perquè, com diu Jesús en el seu discurs de comiat, «*la vida eterna és que et coneguin a tu, l'únic Déu veritable, i aquell que tu has enviat, Jesucrist*» (Jn 17,3).

Acabem doncs aquest temps de preparació per la Setmana Santa demanant a aquest Déu que hem contemplat sol, temptat, sent aigua, llum, curació i que no ha dubtat de plorar amb nosaltres, que ens ajudi a que el coneguem millor, per a més estimar-lo i servir-lo.

Text ignasià

«L'home és creat per a lloar, fer reverència i servir Déu nostre Senyor, i, mitjançant això, salvar la seva ànima» [EE 23]

Aquest és l'inici del que es coneix com a *Principi i Fonament* dels Exercicis espirituals de Sant Ignasi. En ell se'ns sintetitza quin ha de ser el nord de la nostra vida. I és que, com va dir sant Ireneu de Lió «*la glòria de Déu és l'home vivent: i la vida de l'home és la visió de Déu*». Déu vol la nostra salvació, la nostra vida plena. I aquesta plenitud la trobem en contemplar a Jesucrist. Durant aquestes setmanes de preparació per la Pasqua, has pogut contemplar a aquest que és *imatge del Déu invisible* (Col 1,15). És possible que hagi sentit crides a convertir-te de certs aspectes que t'allunyen d'aquesta fi per la que has estat creat: una vida plena.

Disposat a compartir amb Ell les teves pròpies temptacions, deixa't transfigurar-te per Ell, deixa que Ell sigui aigua per les teves sets i llum per les teves tenebres; però sobretot, tingues fe en Ell, confia-t'hi.

En acabar la pregària tot agraint l'estona

Dona't temps per sortir de la pregària. No l'acabis de forma abrupta i, com faries amb aquella persona que t'estimes i amb la qual has tingut un temps de conversa, ves-te acomiadant del Senyor. Agraeix-li el temps que heu poguts passar plegats. Aquelles llums que puguis haver sentit. A què sents que et convida? Quins aspectes de la teva vida et sents cridat a convertir per ajudar-te en el seu seguiment?

Evangelí (Jn 11,1-45)

Un home que es deia Llätzer estava malalt. Era de Betània, el poble de Maria i de la seva germana Marta. Maria era la qui va ungir el Senyor amb perfum i li eixugà els peus amb els cabells. Llätzer, el malalt, era el seu germà.

Les dues germanes enviaren a dir a Jesús:

—Senyor, aquell que estimes està malalt.

Jesús, en sentir-ho, digué:

—Aquesta malaltia no portarà a la mort, sinó a la glòria de Déu: per ella el Fill de Déu serà glorificat.

Jesús estimava Marta i la seva germana i Llàtzer. Però quan va sentir que Llàtzer estava malalt, es va quedar encara dos dies al lloc on era. Després digué als deixebles:

—Tornem a Judea.

Els li diuen:

—Rabí, fa poc que els jueus et volien apedregar, i ara tornes a anar-hi?

Jesús contestà:

—¿No són dotze les hores del dia? Els qui caminen de dia no ensopeguen, perquè veuen la llum d'aquest món, però els qui caminen de nit sí que ensopeguen, perquè els manca la llum.

Dit això, va afegir:

—Llàtzer, el nostre amic, s'ha adormit, però vaig a despertar-lo.

Els deixebles li digueren:

—Senyor, si s'ha adormit, es posarà bo.

Jesús es referia a la mort de Llàtzer, però ells es pensaven que parlava del son natural. Llavors Jesús els digué obertament:

—Llàtzer és mort, i m'alegro de no haver estat allí: serà en profit vostre, perquè cregueu. Però ara, anem a trobar-lo!

Tomàs, l'anomenat Bessó, va dir als altres deixebles:

—Anem-hi també nosaltres i morim amb ell!

Quan Jesús arribà, va trobar que Llàtzer ja era al sepulcre des de feia quatre dies. Betània és a prop de Jerusalem, cosa de tres quilòmetres, i molts dels jueus havien vingut a consolar Marta i Maria per la mort del seu germà. Quan Marta va saber que Jesús arribava, sortí a rebre'l. Maria es quedà a casa. Marta digué a Jesús:

—Senyor, si haguessis estat aquí, no s'hauria mort, el meu germà. Però, fins i tot ara, jo sé que Déu et concedirà tot el que li demanis.

Jesús li diu:

—El teu germà ressuscitarà.

Marta li respon:

—Ja sé que ressuscitarà en el moment de la resurrecció, el darrer dia.

Li diu Jesús:

—Jo soc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà; i tot aquell qui viu i creu en mi, no morirà mai més. ¿Ho creus, això?

Ella li respon:

—Sí, Senyor: jo crec que tu ets el Messies, el Fill de Déu, el qui havia de venir al món.

Havent dit això, Marta se'n va anar a cridar la seva germana Maria i li digué en veu baixa:

—El Mestre és aquí i et crida.

Ella, en sentir-ho, s'aixecà corrents i anà a trobar-lo. Jesús encara no havia entrat al poble, sinó que era a l'indret on Marta l'havia trobat. Els jueus que eren amb Maria a casa per consolar-la, quan veieren que s'aixecava corrents i sortia, la seguiren, pensant-se que anava al sepulcre a plorar. Maria va arribar on era Jesús i, en veure'l, se li llançà als peus i li digué:

—Senyor, si haguessis estat aquí, no s'hauria mort, el meu germà.

Quan Jesús veié que ella plorava i que ploraven també els jueus que l'acompanyaven, es va commoure interiorment i es contorbà. Llavors preguntà:

—On l'heu posat?

Li diuen:

—Senyor, vine i ho veuràs.

Jesús començà a plorar. Els jueus deien:

—Mireu com l'estimava.

Però alguns d'ells replicaren:

—Ell, que va obrir els ulls al cec, ¿no hauria pogut fer que aquest home no morís?

Jesús, commogut profundament altra vegada, va arribar al sepulcre. Era una cova tapada per una llosa.

Jesús digué:

—Traieu la llosa.

Marta, la germana del difunt, li diu:

—Senyor, després de quatre dies, ja deu fer fortor.

Li respon Jesús:

—¿No t'he dit que, si creus, veuràs la glòria de Déu?

Llavors van treure la llosa. Jesús alçà els ulls i digué:

—Pare, et dono gràcies perquè m'has escoltat. Ja sé que sempre m'escoltes, però ho dic per la gent que m'envolta, perquè creguin que tu m'has enviat.

Havent dit això, cridà amb tota la força:

—Llàtzer, surt a fora!

I el mort sortí, lligat de peus i mans amb benes d'amortallar, i la cara lligada amb un mocador. Jesús els diu:

—Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar.

Molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i veieren el que va fer Jesús, van creure en ell.